

[Tove Jørgensen]

hængighed af de borgerlige partier. DKPs forslag ville koste ca. 40 mill. kr.

Jeg skal lige sige, at vi kan da godt stemme for CDs forslag, selv om vi har stillet vores eget principielle ændringsforslag, der skal ses som en helhed. Vi har ikke noget imod, at det udvides efter de rammer, som CD foreslår.

Vi kan også stemme for ministerens ændringsforslag, og vi finder det rimeligt, at hædersgaven dyrtidsreguleres.

Melchior (CD):

Det var forbøffende at høre hr. Albertsen, der tit har slået sig til ridder på at søge at hjælpe svage og også tit har haft succes med det, hvad jeg har glædet mig over sammen med ham, på egne og sit partis vegne her affærdige et forslag som CDs ændringsforslag som overbudspolitik.

Jeg vil gerne spørge, om hr. Albertsens løn og vederlag for de job, han udfører – og han plejer jo at kunne påtage sig en del – er pristalsregulerede. Jeg tror, jeg kender svaret på forhånd, nemlig at det er de, men så kommer det ægte spørgsmål: hvad overbud skulle der ligge i, at en sådan bagatelagtig ydelse, som man smykker med det fornemme navn hædersgave, skulle være pristalsreguleret? Hvad overbud, hvad billig sjakren, er der i så selvfølgelig en ting som denne?

Om selve beløbet skal være 3.000 kr. eller 6.000 kr., når det i virkeligheden sikkert skulle være både 10.000 kr. og mere, er så en anden ting. Vi synes, vi har været moderate. Jeg kan ikke forstå, at når man har et eftersløb af den størrelsesorden, at man i årevis har kørt med 1.800 kr., og så uden tilbagevirkende kraft løfter det til 3.000 kr., at man så ikke kan have lige så megen respekt for et forslag på 6.000 kr. som et på 3.000 kr. Det undrer mig, men jeg vil da indrømme, at der er ingen, der har patent på at sige, hvor det mest retfærdige beløb i virkeligheden ligger. Men med hensyn til selve det med pristalsreguleringen tror jeg nok snarere, man må tale om smålighed fra den anden side.

Socialministeren (Erling Jensen):

Jeg synes ikke, denne sag egner sig hverken til hundeslagsmål, som jeg ikke agter at deltage i, eller til, at nogen slår sig til ridder på andres bekostning. Det er meget besked-

ne, meget rimelige, forbedringer af forholdene for nogle mennesker, vi skylder sådanne forbedringer. Jeg skal derfor nøjes med at udtrykke min glæde over, at vi kan gennemføre denne forbedring med så stor en tilslutning, som mit lovforslag har fået. Jeg finder det overordentlig værdifuldt, at en sådan forhøjelse af hædersgaverne kan gennemføres med et så betydeligt flertal.

Socialudvalget har i betænkningen over lovforslaget opfordret mig til i cirkulærereform el. lign. at fremhæve de sociale forvaltningers pligt til at yde enker, som har været bundet af pasning og pleje af personer omfattet af loven om erstatning til besættelsestidens ofre, den bistand, de er berettiget til efter gældende lovgivning. Jeg skal på denne foranledning oplyse, at en sådan meddelelse vil blive udsendt til kommunerne i overmorgen, altså på torsdag.

Fru Yvonne Herløv Andersen, fru Lilli Gyldenkilde og fru Tove Jørgensen har i betænkningen stillet ændringsforslag om yderligere forhøjelse af hædersgaverne og om indførelse af en dyrtidsreguleringsordning. Endvidere har fru Lilli Gyldenkilde og fru Tove Jørgensen stillet ændringsforslag om, at det særlige tillæg til invalidepensionister bevares også efter modtagerens fyldte 67. år, at enke- renten forhøjes fra 50 pct. til 75 pct. af den afdøde mands årsløn, samt at alle rentemodtagere får renten beregnet på grundlag af den maksimale årsløn.

Jeg og min forgænger har i besvarelsen af spørgsmål fra socialudvalget udførligt redegjort for regeringens syn på disse spørgsmål, og jeg skal derfor ikke her gentage disse synspunkter. Jeg skal nøjes med at henvise til, at regeringens lovforslag svarer til, hvad socialudvalgets flertal blev enig om i foråret. Jeg ville være ængstelig for, at denne enighed kunne forskertses, hvis lovforslaget blev ændret, og er derfor godt tilfreds med dets vedtagelse med det af mig stillede ændringsforslag.

Albertsen (S):

Jeg skal benytte lejligheden til at sætte en tyk streg under socialministerens sidste bemærkning, for det er jo det, sagen drejer sig om, nemlig at vi på baggrund af henvendelserne fra fangeorganisationerne i november 1977 imødekom et ønske, som var resultatet